

Selina Mej

Lekcije iz
foliranja

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Selina Mae

LESSONS IN FAKING

Copyright © 2024 by Bastei Lübbe AG. Köln

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Lekcije iz foliranja

Ova knjiga sadrži uznemirujući sadržaj.
Za više informacija, molim vas, okrenite poslednju stranicu.

Napomena: Upozorenje o sadržaju sadrži spojler za celu knjigu!

Želimo vam najbolje moguće čitalačko iskustvo.

S ljubavlju,
Selina i LYX

PRVO POGLAVLJE

Bila sam sigurna u tačno tri stvari.

1. Osveta je samo druga reč za pravdu.
2. Novac može kupiti sreću.
3. Ako se ne budem klonila Dilana Makartija Vilijamsa, brat će me ubiti na spavanju.

A koliko mi je to zaista potrebno?

Zvanično ću pasti iz Statistike 2 – da. I naravno, profesor Šo je rekao da su ovi nedeljni dopunski časovi jedini način da položim njegov predmet pošto sam „potpuno omanula“ na kolokvijumu (njegove reči, ne moje).

Ali pogledajmo istini u oči. Možda koledž jednostavno nije za mene. Uprkos ugledu moje majke, statistika svakako nije za mene. A nije ni Makarti.

Zakukala sam u sebi i zaustavila pogled na smeđokosom mladiću s druge strane radnog stola. Njegova visoka prilika nadvila se nad hrpom papira i blago je skupio tamne obrve dok ih je pregledao. Sedeo je na uskoj kancelarijskoj stolici i kosa smeđa poput kafe padala mu je na lice, ali nije obratio pažnju

na mene dok sam stajala na vratima. Čak ni kad sam pokucala. Ni kad sam otvorila vrata. Ni kad sam...

„Atalija Pejton Presli“, rekao je otegnuto, ne podižući pogled. Telo mi je odmah klonulo na zvuk njegovog glasa. „Možeš li samo da sedneš?“

Dilan Makarti Vilijams je to rekao s razdražljivom ravno-dušnošću i nije prestao da beleži sve dok nije ispustio crvenu olovku. Taj gest je nekako delovao namerno pasivno-agresivno. Kao da je pitao *Kako se usuđuješ da me prekidaš dok radim?* iako nije ni otvorio usta.

Umesto toga je pitao: „Ili nameravaš da piljiš u mene ceo sat?“ Pogledali smo se u oči i izvio je obrve kao da me podstiče. Zbog toga sam poželeva da otrčim u suprotnom pravcu, ali naterala sam se da sednem na stolicu naspram njega. Makarti je pratio svaki moj pokret i obazrivo gledao kako sedam i prebacujem smeđu kosu u stranu da mi se ne bi zaglavila između leđa i stolice. Prekrstila sam noge, držeći rub crne suknje na mestu, pa zagladila dugi vuneni rukav.

Neduzno sam zatreptala. „Obećan mi je Šoov najbolji, najpametniji student.“ Nakrivila sam glavu i podrugljivo izvila usne, ne trudeći se da sakrijem blag prezir u glasu dok sam iz torbe vadila gomilu papira. Bila je upola manja od njegove hrpe, ali nisam obratila pažnju na to. „Da ga nisi slučajno video?“ Glasno sam spustila papire na sto u nadi da ću time iskazati isti stav kao on kad je ispustio olovku.

Otpuhnuo je kao da mu to nije nimalo smešno i ponovo uzeo pasivno-agresivnu olovku. Zatim je opet podigao pogled do mog i razvukao usne u širok, usiljen osmeh. Osmeh koji poručuje: *Nisam ovde da bih se zajebavao s tobom, nego da se uvlačim u dupe profi zbog dodatnih bodova i ostavljanja dobrog utiska.* Osmeh koji je govorio i: *Mnogo bih te radije sad ubio i podneo posledice nego radio ovo;* ta pretnja se krila ispod dubokih jamica na obrazima i reči: „Nemoguće je da si stvarno iznenađena, zar ne?“

Pokazao je na sebe, niz običnu crnu majicu i srebrni lanac koji se gubio ispod nje. Drsko se iskezio kad sam ponovo pogleda pogled uz njegovo telo.

Moj brat najviše na svetu mrzi Dilana Makartija Vilijamsa. Više od sladoleda od jagode. („To čak nije pravi ukus, Atalija! Ne, neću da se raspravljam o tome.“) Više od Erika (mog prvog dečka). Više od naših pokojnih roditelja (zato što su... poginuli?).

Evo nekoliko razloga koje вреди pomenuti (pored još nekoliko stotina).

1. Makarti mu je oteo broj dresa.
2. Makarti mu je oteo kapitenšku traku.
3. Makarti mu je oteo devojkicu (Polu) tri dana pošto su raskinuli.

Naravno, prava je slučajnost što je Makarti završio s brojem sedam na leđima. Na kraju su koškanja obojicu koštala kapitenškog mesta u fudbalskom timu Univerziteta Hol Bek mada je Henri Parker Presli čvrsto verovao da se Makarti namerio da mu napakosti od trenutka kad ga je prvi put video pre tri godine. Ne znam zašto, a nije me mnogo ni zanimalo. Bilo je važno samo da sam ga podržavala – tako da se Makarti nalazio visoko na mom metaforičkom spisku za odstrel samo zato što je bio na prvom mestu Henrijevog spiska.

Makarti i ja se nismo često sretali. Henri se pobrinuo za to iako ga moj život i ne zanima mnogo. Mada, po onome što znam o Makartiju – o njegovoj nadmenosti, sarkazmu i ponašanju uopšte – brat mi je učinio uslugu. Ali to nije promenilo činjenicu da sam sad sedela naspram njega.

Iako uglavnom ne prezam od hvatanja ukoštac s nevoljama, sad me je privlačila ideja da zamolim profesora Šoa za drugog tutora. Njegov kabinet je odmah pored ove kancelarije. Mogla bih da pokucam, izvinim se (zato što sam... pala iz njegovog

predmeta?) i obećam da ću dobiti prelaznu ocenu do kraja semestra, sama.

To bi možda i uspjelo s nekim drugim, ali Šo me je mrzeo. Uostalom, ko može da tvrdi da bih stvarno uspela sama? Izgledi nisu na mojoj strani.

Uzdahnuvši, odmahнула sam glavom i prešla pogledom po prostoriji. Stvarno, ko god da ju je birao ne bi mogao da nađe manju ni da se *zaista* potrudio. U poređenju s prostranim menzama Univerziteta Hol Bek (gde sam jela ukupno četiri puta), ogromnom bibliotekom u glavnoj zgradi (u koju sam morala da idem češće nego što sam htela) i učionicama sa stotinama sedišta (koja bi sva bila zauzeta kad god bih došla, dva minuta pre početka predavanja), ovo je ličilo na ostavu. A u njoj su se tiskali drveni radni sto prekriven papirima, polica s fasciklama različitih boja i mladić prevelik za stolicu na kojoj je sedeo.

Prozor iza Makartija je gledao na univerzitetsko dvorište u bojama blage jeseni istočne obale. Prašina se nakupila u uglovima stakla. Prostor je bio premali, previše natrpan stvarima da bi se ovo dobro završilo.

„Zašto misliš da je ovo pametna ideja?“

„Ne mislim.“ Makarti je slegnuo ramenima, zvanično se složivši sa mnom.

Pomislila sam da je čudno što smo se složili u *bilo čemu* – čak i u tome da se ne podnosimo.

Toliko čudno da sam se sigurno namrštila jer je nastavio: „Sirota princeza Presli.“ Dašak razgaljenosti prikrao mu se u prezriv glas. Blago je nakrivio glavu. „Ne može da veruje da neko nije oduševljen što će provoditi vreme s njom.“

Pokušala sam da ostanem učtiva, tako da nisam obratila pažnju na tu opasku. Uostalom, nazivali su me gorim imenima od „princeze“. Posmatrala sam ga dok je ćutke pregledao ono malo beležaka koje sam hvatala u prvim nedeljama semestra. Nadala sam se da će osetiti kako ga streljam pogledom iako nije gledao u mene.

„Gospode bože.“ Ćutnja je trajala prekratko. „Kako si s ovim uspela da položiš Statistiku 1?“

Nije mi bila potrebna potvrda da bih znala da je stigao do testa koji me je i doveo u ovaj škripac. Bilo je dovoljno videti kako je izvio usne, ali za svaki slučaj je okrenuo papire i iritantno frknuo: „D? *Ma nemoj?*“

Nozdrve su mi se skupile i raširile pre nego što sam hladno odgovorila: „Jebi se.“ Makarti se podrugljivo zacerekao.

A šta se stvarno desilo? Slep kao krtica i s dugom masnom kosom koja mu stalno pada na lice, kako je profesor Šo mogao da vidi da sam prošle godine – s telefonom ispod stola – fotkala pitanja i slala ih nekome ko *jeste* znao odgovore? Da, baš tako.

Moj brat, uštogljen i dovoljno pametan za oboje, verovatno bi to nazvao varanjem. Ja to zovem snalažljivošću.

Nevolja je što se znanje koje sam ranije pokazala i poslednja prihvatljiva ocena nisu podudarali. *Ha, statistika*. Iako Šo nije imao dokaz da sam varala prošlog semestra, svakako je rešio da me ovog puta osujeti u tome. I zbog toga sam se po novom rasporedu sedenja koji nam je pokazao na prvom predavanju iz Statistike 2 našla u prvom redu. To me je nateralo da pošteno uradim test na pola semestra i, pa, sad smo tu gde smo.

S ocenom D.

Makarti je razgaljeno otpuhnuo kao da je čuo moj unutrašnji monolog i čak pre mene znao šta ću mu odgovoriti pitanje. „Naravno.“ Zналаčki je klimnuo glavom. Zatim je prevrnuo očima. „Kad Preslijevi ne bacaju tatin novac na svoje probleme?“

„Zapravo je mamin.“ Nedužno sam se osmehnula, gledajući kako spušta moje beleške na sto i okreće ih tako da oboje vidimo. „I očigledno“, nastavila sam, „sad ga ne bacam na svoje probleme inače bi to dosad primetio.“

„Smešno.“ Nije se nasmejao.

A pošto se nije nasmejao, nakašljao se kao da ćemo stvarno to da radimo. Kao da će stvarno da me podučava A/B

testiranju i razgranatim algoritmima. I kao da je stvarno očekivao da to naučim.

Zaista sam očekivala da će se protiviti tome koliko i ja. Da će figurativno vikati i boriti se sve dok mu Šo ne dozvoli da se izvuče, da će napraviti dramu ako bude potrebno. Šta god je potrebno samo da na kraju ne moramo da sedimo ovde...

„Zašto želiš da nas mučiš ovako?“ Nadala sam se da će nas moje reči skrenuti s puta koji vodi prema hipotezama i promenljivima. „Poludeo si ako misliš...“

„To mi je posao, Presli“, rekao je ozbiljno, nedokučivog izraza lica. A onda je izvio desni ugao usana, samo malkice, surovo ali iritantno intrigantno. „Znaš“, zadirkivao je, „ono kad moraš da se pojaviš negde, radiš šta ti se kaže pa na kraju meseca dobiješ novac za to? S obzirom na tvoje poreklo, ne znam da li ti je to poznato...“

„Stani.“ Tek sam počela da shvatam. „Ti si Šoov asistent?“ Odmahnula sam glavom, zbunjenog izraza lica. „Zašto?“, promrsila sam.

„A zašto da ne?“

„Novac ti nije potreban“, procenila sam, blago zaškiljivši zelenim očima. Veoma brzo sam skrenula pogled na sat oko njegovog članka (koji verovatno košta koliko i par *Miju Miju* u mom ormanu). „Novac ti definitivno nije potreban.“

„A ipak sam tu.“

A ipak je bio tu.

I tako sam nastavila. „Šta se desilo s onim slatkim četvrtakom od prošle godine? On mi se sviđao.“ Usiljeno sam se napučila.

„Verovala ili ne – *diplomirao* je.“

„I baš si ti morao da ga zameniš?“ Zadovoljan smešak na mojim usnama bio je izveštačen. Maska koja nije dozvoljavala da se ono što sam shvatila vidi na mom licu. Ionako je šansa da dobijem drugog tutora bila mala, ali pošto je Makarti Šoov asistent, ta verovatnoća je spala na nulu i htela sam da umrem.

Nema šanse da mi dodeli drugog tutora kad ima Makartija – svog *asistenta*. „Niko drugi nije bio dovoljno dobar za taj zadatak?“

„Izbegli su muku.“ Počeo je da se nervira. Osećala sam to. Videla sam po tome kako je nestrpljivo zadobovao prstima po drvenom radnom stolu i pomerio papire da bi mi skrenuo pažnju na njih. „A sad, ako nemaš ništa protiv...“

„Čoveče“, otegnuto sam promrsila pa uzdahnula, pobednički se smeškajući. Bilo je jače od mene. Naslonila sam se na neudobnoj stolici i umalo nisam prasnula u smeh zbog njegovog ogorčenog uzdaha. „Šoov asistent, a? Mora da je grozno.“ I dalje smo se gledali u oči; po njegovim podočnjacima mi je bilo jasno da je noćas spavao samo nekoliko sati. Ipak, delovao je pribranije od mene iako sam spavala cele noći. „Hoćeš li imati probleme ako ne obaviš zadatak?“

Naslonio je podlaktice na sto. Tamna kosa mu je pala na lice, a na usnama mu se pojavio nagoveštaj osmeha – nimalo razgaljenog ni zadovoljnog. Izazivačkog. „Zavisí“, odgovorio je tiho. „Hoćeš li ti imati probleme ako padneš njegov predmet?“

„Kako će te kazniti? Hoće li ti oduzeti od plate? Prekovremeni rad?“ Nisam obratila pažnju na njegovo pitanje. „Ili će te samo otpustiti?“ Progutala sam knedlu. I dalje sam se osmehivala kad je nakrivio glavu. „Možeš li da popiješ otkaz zbog mene, Makarti?“

Videla sam kako mu se zupčanici u glavi okreću. Zatim mu se ugao usana trgao, a Adamova jabučica popela i spustila pre nego što je odgovorio: „Nije važno.“ Prekrstio je ruke na grudima pa se naslonio na stolici. „Uvek obavim zadatak.“

Zatim je uzdahnulo, a ja sam se pomerila i ispravila noge. „I samo da znaš“, počeo je ponovo, skrenuvši pogled udesno. „Ta vrata vode u Šoov kabinet.“ Klimnuo je glavom prema njima. „Ako hoćeš da budeš sigurna da će čuti tvoje uvrede, samo digni glas sledeći put.“ Razgaljeno je otpuhnulo. „Možeš misliti koliko su ovi zidovi tanki.“

Iz petnih žila sam se potrudila da mi se na licu ne vidi strava koja mi je preplavila celo telo. Brzo sam skrenula pogled s *tobožnjih* vrata koja vode u kabinet. Nakašljala sam se, nagnula i počela da listam svoje beleške.

„Dobro“, uzviknula sam. Videla sam da je zadovoljan. „Šta si beše rekao? U vezi sa...“ Glas mi je utihnuo dok sam gledala nepotpune beleške s poslednjeg predavanja. „O poređenju s dva uzorka?“ Širom sam otvorila oči i videla pobednički osmeh koji sam i očekivala. Umalo se nisam pokajala što sam popustila.

Mada, ako postoji nešto gore od Makartijevog društva, onda je to gnev izvesnog profesora Sajmona Šoa.

Moj brat će razumeti.

DRUGO POGLAVLJE

Čula sam najbolju drugaricu pre nego što sam je ugledala.

Zveckanje gomile privezaka na alci za ključeve dok je otvarala vrata našeg zajedničkog potkrovlja na kraju internata. Bat njenih brzih koraka, prekinut samo načas dok se izuvala pored vrata. I konačno: „Nisi valjda ozbiljna“, odsečnim iznerviranim glasom dok je prilazila kuhinji otvorenog plana.

„Nažalost“, podigla sam pogled s laptopa na nju, „smrtno sam ozbiljna.“

Ren se namrštila i polako ali sigurno s ramena spustila ceger pun bakaluka. Skliznuo je na pod dok je nesumnjivo razmišljala o porukama kojima sam je bombardovala otkako sam izašla iz Makartijeve kancelarije.

„Nije valjda“, nastavila je.

„Jeste valjda.“

„Makarti?“

Ponovo sam klimnula glavom.

Pošto je neko vreme zadržavala dah, konačno je izdahnula i oduvala s lica pramenove kratke kose ofarbane u dve boje. Kosa joj je po sredini bila podeljena na crnu i belu i jedva joj je dopirala do ramena; farbanje je bilo deo projekta „uradi

sama“ pre nego što smo se upoznale. Dok je vadila stvari iz cegera na kuhinjski pult, kosa joj se pomerala u savršenom skladu s pokretima. Uzdahnula sam i skočila s barske stolice da joj pomognem.

„Da si mu samo videla izraz lica“, nastavila sam usred raspakivanja.

„Radije ne bih.“

„Samo je bio *tako*...“ Mučila sam se da nađem reči da opišem njegov izraz lica, tu mešavinu nadmenosti, samouverenosti i zadovoljstva. Odustala sam i osujećeno zakukala. „Kao da nije dovoljno sujetan.“ Malkice prejako sam otvorila frižider. „Sad ću povlađivati njegovoj sujeti kad god slučajno naučim nešto od njega – a to bi trebalo da bude cela poenta toga, zar ne?“ Jako sam zalupila vrata frižidera. „Mislim, da naučim nešto. I zahvaljujući njemu, to je jedino što sad ne želim da radim.“

Ren se svojski potrudila da mi se saosećajno osmehne, što znači da je naborala nos i više se namrštila nego što se nasmešila. Ali shvatila sam nameru, pa prvi put otkako sam počela tiradu pre nekoliko minuta, duboko udahnula i klonula natrag na barsku stolicu.

„Za početak, sumnjam da će moći da te nauči bilo čemu“, promrmrljala je, nakrivivši glavu. Ponovo je brzo naborala nos pa uzdahnula – a taj zvuk bio je ispunjen i sažaljenjem i odlučnošću. Ponovo se okrenula prema meni. „Sigurna sam da bih mogla da skapiram statistiku dok trepneš“, rekla je. „Ja ću ti biti tutor. Zajebi Makartija.“

Tiho, gotovo poraženo sam se nasmejala.

„Ozbiljna sam“, dodala je uverljivo.

Načas sam dozvolila sebi da to zamislim. Ren na onoj kancelarijskoj stolici naspram mene. Ren mi postavlja pitanja na koja ne znam odgovore. I iznova me zapitkuje, sve dok konačno ne naučim. Bez Makartija u vidokrugu. Delovalo je divno, gotovo utopijski.

„Znam“, odgovorila sam otegnuto, tako da je zvučalo maltene kao da sam zacvilela. „Zbog toga je ponuda toliko primamljiva.“ Napučila sam usne pa ih razvukla u osmejак zbog Reninog podsticajnog izraza lica. *Dobro, i?*, kao da je pitala. Prekrstila je ruke, otkrivši tetovirani nož na bočnoj strani šake – rezultat našeg odugovlačenja da učimo za letnji ispitni rok prošle godine.

Razgaljeno sam odmahнула glavom. „Zaista ne mogu bez grize savesti da ti oduzmem toliko vremena. Ponovo.“

Ren Inkvud je prijateljica koja ti pravi društvo na svakoj žurci i svakom okupljanju iako ne voli da pije niti voli ljude. Ona će prebiti tvog dečka kad ga uhvati kako te vara – pre nego što ti i kaže da je to uradio. Ona će te pozvati kući za Dan zahvalnosti iako te poznaje tek deset nedelja.

I zbog toga što je očigledno takva natprosečna prijateljica, za razliku od mene koja sam prosečna, želela sam da manje uzimam i više dajem. Želela sam da budem uz nju umesto da je obrnuto. Zato sam bila odlučna.

„Nemoguće je da to stvarno misliš, Atalija.“

„Mislim.“

„Ne budi smešna.“

„Nisam.“

Kucanje na ulaznim vratima delovalo je kao spas u pravi čas – način da izbegnem raspravu pre nego što je i počela.

Skočila sam s barske stolice s odglumljenim pogledom izvinjenja pa maltene odjurila do vrata. Mada kad sam videla nimalo zadovoljan izraz lica svog brata blizanca, odmah sam se užešla detinjastog preganjanja s Ren, ali ona se povukla u svoju sobu.

Da, volela bih da ga viđam češće. Ali nikad kad je loše volje.

„Henri.“ Podigla sam obrve kad je bez ijedne reči ušao u stan. „Izvoli, uđi“, promrmljala sam i nepotrebno mahnula rukom. Dotle je već skrenuo desno i stigao do otvorene kuhinje, gde je opušteno preturao po kredencima i policama. Čula

sam čak odavde. Prevrnula sam očima, zalupila vrata i pošla za njim. „Znaš da volim što me posećuješ jednom godišnje, ali bilo bi sjajno kad bi se... najavio.“

Henri je i dalje bio u dresu, tamnocrvenom šortsu s izvezenom malom osmicom i crnim duksom preko gornjeg dela iste boje. Verovatno se odvratio oznožio, ali ipak je sve na njemu izgledalo na mestu kao i uvek. Svetlosmeđa kosa mu je bila razdeljena po sredini.

„Nije jednom godišnje“, odgovorio je posle dobrih petnaest sekundi pošto se smirio jer se domogao jedinog što je ostalo u činiji za voće – banane čija je polovina već postala smeđa. Zbog toga je morao da na kuhinjski pult spusti hrpu papira, koji su mi privukli pažnju.

Ukrutila sam se. „Odakle ti to?“

Pitanje je bilo nepotrebno.

Henri je zelenim očima tobože nehajno ispratio moj pogled. „Misliš, ovo?“ Slegnuo je ramenima i bananom pokazao na moje beleške iz statistike.

Uzeo je zalogaj pa nastavio s punim ustima: „Smešna priča.“ Njegov izraz lica mi je otkrio da nije smešna – ili da bar *on* ne misli da jeste. „Makarti mi je to dao posle treninga.“ Prezrivo se namrštio kad ga je pomenuo. „Rekao mi je da ih je moja *mlađa sestra* verovatno ostavila kod njega u kancelariji pa ako mogu da budem toliko ljubazan da joj ih vratim *ako ću ionako svratiti do nje*...“

„Što nisi nameravao“, podsetila sam ga brzo. „Mislim, da svratiš.“ Ne bi došao da nije bilo beležaka koje je doneo i da one pre toga nisu bile kod Makartija.

Henri nije obratio pažnju na moju žaoku. To me nije iznenadilo. „Hteo je da ti prenesem da, izgleda...“ Moj brat je teatralan, tako da je zastao kao da mu je potreban trenutak da se pribere.

Zažmurila sam i zabacila glavu, šakama stegavši vrh komode iza sebe. Skupila sam hrabrost za udarac – za kakvu god poruku koju mi je Makarti poslao po bratu.

„Izgleda“, ponovio je Henri, čekajući da ga ponovo pogledam, „da se stvarno lepo proveo danas – čak se raduje *sledećem putu*.“ Pa kao da nije moglo postati gore od toga: „*Ali podseti je na to koliko su zidovi tanki*, rekao je. *Neću joj dozvoliti da se izvuče tako lako sledeći put*.“ Ne bi me čudilo da je zaista citirao poslednje reči. Da su one delom zaslužne za Henrijev dolazak ovamo.

Zagledali smo se jedno u drugo s nevericom – iz sasvim različitih razloga.

Moja je govorila: *Ne mogu da verujem da je Makarti mom bratu složio to sranje*.

Njegova je govorila: *Ne mogu da verujem da se moja sestra spe-
tjla s mojim najvećim neprijateljem* (kao što rekoх, teatralan je).

Pošto nisam rekla ništa kako bih se odbranila – zato što sam i dalje bila previše zabezeknuta da bih uopšte progovorila – izletela mu je optužba: „Spavaš s Makartijem!“

Trgla sam se zbog njegovih neuvijenih reči. „Blagi bože“, ciknula sam i namrštila se. „Ne spavam s njim.“

„Onda objasni ovo!“ Očajnički je mahnulo mojim beleškama. „Molim te.“ I zvučao je očajnički.

„Podučavanje!“, promucala sam. „On mi je tutor.“ Duboko sam udahnula. „Statistika.“

Kao da je ta reč objasnila sve. Videla sam kako mu se razumevanje razliva u sve crte lica. Olakšanje zbog objašnjenja bilo je trenutno. Ramena su mu klonula i duboko je udahnulo. Henri je zažmurio i izgledao je kao da se u sebi moli Bogu u koga ne veruje.

„Podučavanje“, ponovio je polušapatom pa uzeo još jedan zalogaj banane kao da malopre nije imao napad. Progutao je pa klimnuo glavom kao da ponovo sebe uverava u nešto. „On ti je tutor.“

„Tako je.“

„Pa nađi drugog“, rekao je mirno, gotovo rasejano prelazeći pogledom po kuhinji.

Frknula sam i zapitala se da li zaista veruje da mi to još nije palo na pamet. „Ne mogu tek tako da *nađem drugog*“, otpuh-nula sam i sela na barsku stolicu.

„Zašto ne bi mogla?“

„Zato“, zakukala sam. Henri je podigao obrve, čekajući da završim rečenicu. „Zato što je Šo rekao da mi je *to* jedina prilika da položim njegov predmet.“ Prikovala sam ga pogledom jer je i dalje izgledao mirno – kao da su ti časovi sitna gnjavaža koju se nisam potrudila da rešim. „S Makartijem kao tutorom. Jednom nedeljno.“

Henri je odmahnuo glavom kao da je bio prisutan dok sam razgovarala s profesorom i kao da Šo to uopšte nije rekao. „Ja ću ti biti tutor umesto njega.“

I evo još jedne ponude.

„Jesi li ti Šoov asistent?“

„Nisam“, odgovorio je. Pre nego što sam stigla da progovorim, dodao je: „Ali znam statistiku bolje od Makartija.“

„Misliš da si u svemu bolji od njega“, istakla sam, uzdahnuvši. Odustala sam od ovog razgovora i pustila da mi glava padne na ruke na kuhinjskom šanku.

„Pa i jesam.“

„Kako da ne.“

„Atalija...“

„Šta je?“ Nisam htela da se izderem na njega. Zaista se ponašao previše pitomo da bih uradila tako nešto, ali ipak sam izazivački okrenula glavu prema njemu.

Usledila je kraća ćutnja pre nego što se Henri osmehnuo u znak izvinjenja, pa obišao kuhinjsko ostrvo. Naslonio se pored mene pa mi razbarušio kosu onako kako zna da mrzim, a ja znam da on voli. Nije to radio iz zlobe iako je svaki put delovalo tako. U stvari, Henri je verovatno time poručivao *Znaš da te volim, jelda?*, kao što braća i sestre uglavnom rade. Samo što on to nikad nije izgovarao, i nisam mogla da se setim kad je poslednji put to uradio.

„Razgovaraću sa Šoom“, predložio je tiho. Kao da je znao da bih mogla da planem zbog najmanje sitnice. Kao da sam bomba koja samo čeka razlog da eksplodira. Možda i jesam bila takva.

„To je verovatno najgora ideja koja ti je ikad pala na pamet, Henri“, rekla sam mirno, uglavnom kako bih se iskupila za ispad pre nekoliko sekundi. „Šo te mrzi maltene koliko i mene.“

„Pa šta?“, pitao je. „Trebalo bi da zna kako ne bi smeo da te stavlja u istu prostoriju s Makartijem. Razgovaraću s njim.“

Nisam pomenula da Šo verovatno ima pametnija posla nego da brine o glupom rivalstvu svoja dva najbolja studenta.

„Nema svrhe.“ Šo se neće predomisлити, Makarti neće odustatati. To je sve što je važno.

Henri se ispravio do pune visine od metar osamdeset i pet pa ponovo obišao kuhinjsko ostrvo kako bi bacio koru banane u kantu za smeće ispod sudopere. „Razgovaraću s njim“, samo je rekao.

„Ne, nećeš“, odvratila sam, odjednom veoma odlučna.

„Atalija“, uzdahnio je.

„Henri.“

Ogorčeno je podigao ruke i prikovao me smrknutim pogledom zbog kog se umalo nisam osmehnula. Henrija je tako lako iznervirati da sam gotovo razumela zašto Makarti voli to da radi. Ovako je bar obraćao pažnju na mene. „Samo ne želim da taj seroni...“

„Seroni?“ Sad se jesam osmehnula. „Vrlo originalno.“

Henri je malodušno odmahnuo rukom. „Nebitno“, otpuhnuo je. „Samo ne želim tog tipa blizu svoje mlađe sestre, to je sve.“

„Mlađa sam od tebe dvanaest minuta.“ Odmahnula sam glavom. „Tako da nema potrebe da paziš na mene. U stvari, nije potrebno da bilo ko pazi na mene. Izboriću se s Makartijem kao što bi bilo koja odrasla osoba uradila – sama.“

Nije obratio pažnju na poslednju rečenicu. „A ipak si rođena dan posle mene. Dvanaest minuta ili ne, Atalija, ti si mi mlađa sestra. I tačka.“

„Henri...”

„U svakom slučaju...” Slegnuo je ramenima kao da me nije prekinuo pa pošao prema vratima. Unatraške je izašao iz stana, ne skrećući pogled s mene. „Ne brini. Pobrinuću se za to, *sestrice*.”

„Da se nisi usudio...” Našla sam se pored njega pre nego što sam stigla da završim rečenicu. „Ja ću se pobrinuti za to.”

Henri je mirno otvorio vrata i zadržao se u dovratku tek toliko da mi se spokojno osmehne kao da mi poklanja nešto na rastanku.

Govno malo.

Duboko sam udahnula i smireno rekla: „Dilan Makarti neće biti ni blizu tvoje *sestrice*...”, narugala sam se. „Bar ne bliže od radnog stola koji će nas uvek razdvajati. A sad me pusti da se sama izborim s tim. Važi?”

„Naravno”, odgovorio je Henri i izašao, ali nije to mislio.

TREĆE POGLAVLJE

„Jesi li sigurna da ovo nije maskenbal?“ Renin glas odjeknuo je mračnom ulicom, a pratila ga je muzika koja je treštala kroz zidove kuće u kolonijalnom stilu ispred koje smo stajale.

Skrenula sam pogled s grčkih slova raširenih nad ulazom pa joj se široko osmehnula. „Sto posto. Mada čak i da jeste...“ Prešla sam pogledom po njoj: cokule, crne hulahopke na kojima je otišao šav koji se gubio pod suknjom – iste nijanse kao i sve ostalo što je nosila (crne). „Uklopila bi se u Noć veštica.“

„Jebi se.“ Ren je zakolutala očima i uzvratila mi osmeh, verovatno ponovo preispitujući naše trogodišnje prijateljstvo. Pogurala sam je prema tremu pa pružila ruku prema vratima. Još jednom sam je pogledala, usana sad potpuno izvijenih u širok osmeh. Ponovo mi je uzvratila, a ja sam otvorila vrata.

Iz gomile je nekoliko ljudi zaklicalo u znak dobrodošlice – ne zato što su znali ko smo (niti ih je zanimalo), već zato što su mislili da više ljudi znači više zabave. Više pevanja, više đuskanja, više mogućih muvanja.

„Atalija!“ Dok sam okrenula glavu u pravcu zvuka, dve ruke su me već privukle u medveđi zagrljaj i onda mi je krupna šaka razbarušila kosu onako kako mrzim.

Henri.

„Nisam znala da ćeš biti ovde“, promrmljala sam mu uz grudi, već previše pripita od priprema za žurku da bih marila zato što je za pet sekundi upropastio frizuru koju sam nameštala čitav sat. Verovatno sam se previše zgranula zato što sam u Henrijevom naručju. Što me on *grli*.

Moj brat me je grlio i ne sećam se kad je to poslednji put radio. Ne sećam se kad je poslednji put pokazao veću naklonost od razbarušivanja kose.

Pre nego što sam shvatila šta se dešava – *zašto* se dešava – Henri je slegnuo ramenima i pustio me kako bi s istim oduševljenjem zagrlio Ren. Iskoristila sam vreme da osmotrim brata. Smeđa kosa mu je bila blago razbarušena, ali znala sam da mu je potrebno gotovo koliko i meni da se spremi. Uvukao je crnu polo majicu u pantalone, što se slagalo s njegovim opuštenim golferskim stilom.

Kad ga je Ren potapšala po leđima – naboranog nosa dok je čekala da je pusti – shvatila sam još nešto. Henri je bio pijan, a on obično ne pije.

Pomozi mi, Ren je bezglasno usnama oblikovala reči i prenela me iz misli pre nego što sam prokljuvila šta li je spopalo Henrija. Mada nikad nisam ni umela da prokljuvim bilo šta u vezi s mojim bratom.

Uglavnom se nije zadržavao dovoljno dugo pored mene da bih to stigla da uradim.

„Dobro!“, rekla sam i izvukla Ren iz Henrijevog stiska. Kad se oslobodila njegovog zagrljaja, duboko je udahnula – maltene ciknula. Jedva sam stigla bratu da doviknem: „Vidimo se!“ pre nego što me je najbolja drugarica odvušla kroz dupke punu dnevnu sobu kuće univerzitetskog bratstva. Poslednje što sam videla bilo je kako mi Henri salutira.

Ren je frknula i prešla rukom po crnoj majici na način koji je toliko ličio na nju da mi je srce nabujalo od ljubavi bez naročitog razloga. Trgla se kad je videla moj široki rasejani osmeh.

„Atalija...“, upozorila me je i kolebljivo koraknula unazad, a ja sam pošla za njom. „Znam taj pogled. Nemoj...“

Ali zagrlila sam je pre nego što je stigla da završi rečenicu. Poraženo je uzdahnula uz mene. Visoka metar pedeset i sedam, dopirala mi je do ramena pa je naslonila glavu na njega. „Ne volim ovu tvoju osobinu“, promrmljala mi je u kosu i prepustila se neminovnom.

„Moje divne zagrljaje?“

Graktavo se nasmejala pa me ispravila. „To što toliko dodiruješ ljude kad si pijana“, coknula je. „Očigledno je to zajedničko Henriju i tebi.“ Pustila sam je i slegla ramenima, oduševljena zato što se i protiv volje smeškala.

„Kad smo kod pijanstva...“ Izvila sam obrve. Ren je uzdahnula.

„Tako je. Piće je tamo.“ Nasmejala se i nežno me okrenula prema kuhinjskom šanku. „Idem da pronađem kupatilo pa ćemo se naći tamo.“ Ren me je potapšala po ramenu i otišla, okrenuvši se nazad prema meni tek kad ju je gomila maltene progutala.

Najbolja drugarica me je prikovala pogledom koji mi je dobro poznat. I koji me je naterao da izvijem uglave usana. „Ne preteruj!“, povikala je da nadjača muziku, a glas joj je poprimio onaj majčinski ton dok je naglašavala svaku reč. Time je htela da kaže: *Nemoj da se olešiš od alkohola dok se ne vratim.*

Naravno, popila sam čašicu žestine u čast tome.

Ako ima nešto u vezi s Ren Inkvud što je izvesno gotovo koliko i smrt i porezi, onda je to da će potražiti kupatilo u roku od deset minuta po dolasku na bilo koju žurku.

Ona ne pije alkohol – nikad – ali dok sam ja cirkala uz našu plelistu za „spremanje“ kod kuće, nije mogla da *ne* pije ništa. *To je princip, Atalija*, govorila je uvek. I zato je birala vodu.

Litre i litre vode. Nagađam da joj je zbog toga koža poput porcelana. I zbog toga bi neminovno morala da potraži najbliže kupatilo kad bismo stigle na odredište. Tačna kao sat. Otišla bi da piški, a ja bih čekala gde god da me ostavi.

Večeras me je ostavila kod improvizovanog šanka na kuhinjskom ostrvu u kuhinji otvorenog plana.

Stresla sam se kad mi je alkohol zapekao grlo pa obrisala ostatke s usana. Okrenula sam se prema šanku, znajući (pre nego što sam dotakla bilo šta) da će piće koje ću sebi smučkati biti prejako.

„Zaboga.“ Iza mene se čuo glas, koji je ostao da visi kad se glasna muzika načas prekinula – a moja reakcija je zakasnila. „To se nikad nije dobro završilo.“ Tad sam shvatila da su te reči namenjene meni i okrenula se pa se štreknula zbog blizine drugog tela ispred mog.

Podigla sam pogled uz belu košulju – s otkopčana gornja dva dugmeta – do njegovih očiju, prepoznavši ga sa stravom. Prikovao me je pogledom. Šaljiv osmeh poigravao mu je u uglovima usana, a prodorne plave oči svrdlale su moje.

Pri pomenu đavola, većina zamišlja rogove i kopita, crvenu kožu i još crvenije oči. Međutim, kad *ja* zamislim đavola, on ima plavu kosu, plave oči i slatke kovrdže. Igrom slučaja, kad je stao ispred mene, u pozadini je zasvirala *Highway to Hell* i pijani studenti su zapevali glasnije od pesme.

„Dozvoli meni.“ Uzeo mi je crvenu čašu iz ruke, prstima očešavši moje. Znala sam da je to namerno uradio. Malkice prekasno sam shvatila da je kod Džejsona Montgomerija sve *uvek* namerno. Pomalo čežnjivo je dodao: „Tvoje mešavine su uvek prejake.“

Isto sam pomislila pre jednog minuta. Zbog toga sam se toliko zapanjila da nisam progovorila ni reč, već samo prihvatila punu čašu kad se ponovo okrenuo. Možda je alkohol koji mi je već strujao krvotokom imao neke veze s tim? A možda i nesigurnost koja bi me protiv moje volje i dalje obuzimala u njegovom društvu.

Otpila sam gutljaj i morala nevoljno da priznam da je moj bivši dečko dobar u pravljenju pića koliko i u varanju.

„Ranije si bila pričljivija.“

Odlično zapažanje, htela sam da odbrusim. Nije mu ni palo na pamet da sam i dalje pričljiva s ljudima s kojima želim da pričam. Dovoljno sam ga dobro poznavala da znam kako mu tako nešto i neće pasti na pamet.

Zgranuta njegovim bezobrazlukom – kao i time što sam i dalje dozvoljavala sebi da me on zapanji – samo sam klimnula glavom, usana skupljenih u tanku crtu. Džejson se zagledao u mene, naslonivši se na šank iza nas. Očajnički sam pogledom tražila poznato lice u gomili oko nas. Nisam videla ništa zbog šarenog žmirkajućeg lajt-šoua.

„Prilično često si koristila ta usta, Presli“, nastavio je.

Glasno sam jauknula i pustila da mi glava padne unazad od ogorčenosti koja je rasla sa svakom njegovom izjavom. Mislim da me nije ni čuo zbog galame oko nas. (Nisam bila sigurna da se to i dalje moglo smatrati muzikom. Verovatno će moći posle još nekoliko pića.)

„I to veoma vešto.“

Da me jebeš.

Celo telo mi se okrenulo prema njemu, dovoljno brzo da za jedan užasan trenutak izgubim ravnotežu. Pridržala sam se za šank, na koji je i dalje bio naslonjen, jer me je puna silina alkohola koji sam popila udarila u glavu. Jako.

„Jebem ti“, breknula sam se konačno. „Stvarno imaš petlje.“

„Oh“, promrmljao je Džejson i klimnuo glavom. Prešao je pogledom na improvizovani plesni podijum. „Ona je progovorila.“

Stvarno, trebalo je da budem na oprezu samo zbog njegovog imena. Ipak, uprkos svim izgledima i ranijim uverenjima, zaljubila sam se u Džejsona Montgomerija do ušiju, samo tri nedelje pošto sam postala brucoškinja. Verovatno je tome doprinelo i to što bi ga moji roditelji obožavali, što ga je moj brat obožavao i što su svi (osim Ren) govorili da smo savršen par. Ta misao mi je sad bila odvratna.

Ali tad sam, pošto nisam znala ništa o Džejsonu – osim da je zlatan dečko porodice Montgomeri koga čeka blistava

budućnost i da je šarmantan kao neko ko je vaspitan da bude upravo takav – mislila da je savršen. I lep.

„Ovo se ne dešava.“ Pokazala sam na nas dvoje. Oči su mu veselo zasjale.

„Šta se ne dešava?“ Podrugljivo je podigao ruke kao da se predaje. „Ništa ne pokušavam da uradim, Atalija.“ Opušteno je slegnuo ramenima. Odao ga je samo jedva приметni zadovoljni ironični osmeh. Mrzela sam zvuk svog imena iz njegovih usta. „Ali stvarno, mislio sam da smo kvit pošto si mi gađala kola jajima i probušila mi gumu.“

Slučajno sam probušila gumu. Takoreći.

Nagnuo se prema meni i nastavio tiše iako sam ga čula uprkos muzici. „Samo pokušavam da procaskam sa starom drugaricom.“ Kad se ponovo ispravio, pomolila sam se bogu da je alkohol kriv za drhtaj koji mi je prošao kičmom. Koraknuo je kako bi stao ispred mene i dodao: „*Jesmo* drugari, jelda?“

Pokušavala sam da smislim kako najbolje da sročim da bih pre sebi odgrizla stopalo...

„Mislim da bi to znao.“

Načas sam se zapitala je li mi glas odjednom postao dubok i mrzovoljan, ali i kul ravnodušan. Zbunjeno sam podigla šaku do usana. Bila sam prilično sigurna da nisam progovorila. Da jesam, rekla bih nešto malo bezobraznije od toga.

Zatim sam brzo okrenula glavu prema ruci s pivom koju mi je neko pažljivo prebacio preko ramena. Trgla sam se zbog tog dodira i odmakla, samo da bih se sudarila s telom koje malopre nije bilo tu. Moj smušeni mozak nije mogao da sabere dva i dva. Glasna muzika – ponovo se mogla tako nazvati – treštala mi je u ušima i isisala poslednju trunku lucidnosti iz mozga.

Međutim, primetila sam da je Džejson ustuknuo pred osobom koja nam se pridružila, ko god bila. I to je bilo sasvim dovoljno da se pijana, prazne glave, opušteno naslonim na neznanca. Čak sam uspela da se osmehnem. Pogledom sam prikovala Džejsona, odjednom ispunjena samopouzdanjem

koje bi obično šmugnulo kroz prozor čim se on pojavi. Ali on me više nije gledao.

„Makarti“, rekao je umesto pozdrava.

Samo to ime je maltene bilo dovoljno da se ponovo štrečem. Džejson je i dalje bio fokusiran na njega, a ja sam obazrivo skrenula pogled na priliku pored sebe. Podigla sam pogled uz crnu majicu, primetila srebrni lanac koji je nestajao ispod nje i iritantno poznatu bradu pre nego što sam ga odmerila kao celinu.

Makarti mi je nehaljno stegao rame, opušten pošto sam se ne znajući naslonila na njega. Ali nije obraćao pažnju na mene. Gledao je samo Džejsona.

U bilo kojoj drugoj situaciji odgurnula bih Makartija pre nego što se uopšte uverim da je to on. Ali sad, sa Džejsonom – videvši kako se nakostrešio... Makarti je bio dovoljno koristan da bih ostala pored njega.

„Kakav prizor“, promrsio je Džejson pošto se pribrao. Rekordnom brzinom je prelazio pogledom s njega na mene. Progutala sam knedlu jer se soba vrtela kako me je alkohol sve više udarao u glavu. „Nikad ne bih pomislio da će dragi batica to prihvatiti.“ Pogledao me je. „Inače, gde je Henri?“

Henri ne bi prihvatio. Ubio bi i Makartija i mene kad bi video kako mi je prebacio ruku preko ramena i stoji ovako blizu. Pri pomenu mog brata, jedva sam se uzdržala da ga ne potražim pogledom.

Makarti je uradio ono što Džejson najviše mrzi: nije obraćao pažnju na njega. Umesto da odgovori, prvi put me je pogledao. Blago je izvio obrve kao da se blago zabrinuo – verovatno je glumio. „Hoćeš li da mi se pridружиš napolju?“, pitao je hladno i klimnuo glavom prema dvorištu.

Čak nisam ni slagala kad sam odgovorila: „Da, molim te.“

ČETVRTO POGLAVLJE

„Zahvalila bih ti...“ Čim smo se našli napolju, svež jesenji vazduh samo je ubrzao uticaj alkohola. Ljuljala sam se i štucala pre nego što smo stigli do baštenske klupe sa strane kuće. „Ali ovo je verovatno jednako loše.“

Iskreno govoreći, ništa nije gore od minuta više u napor-
nom društvu Džejsona Montgomerija, ali nema potrebe da
Makarti zna da lažem. Tako da sam još odlučnije dodala: „Mo-
žda čak i gore.“

„Znaš, možeš samo da kažeš hvala.“ Osetila sam kako se
klupa pomerila pod njegovom težinom kad je seo pored mene
i bez gledanja sam znala da mu zadovoljni podrugljivi kez po-
igrava na usnama. Osmejak istovetan onom koji nije mogao
da potisne kad god bi uvideo koliko nemam pojma dok mi je
držao čas.

„Nije mi bila potrebna tvoja pomoć“, objasnila sam zato
što me je iznervirala i sama pomisao na taj preterano samo-
uvereni osmeh.

„Naravno da nije.“ I dalje onaj isti prizvuk u njegovom glasu.

„Držala sam sve pod kontrolom.“

„Naravno da jesi.“

Jauknula sam i pokušala da mu vidim oči kako bih ga pro-strelila pogledom. Očekivala sam podrugljiv osmeh, maltene sam ga videla pre nego što sam uopšte okrenula glavu prema njemu. Ali kad sam to uradila, on je zurio u noćno nebo i nije čak ni skrenuo pogled na mene.

Bilo je previše svetlosti oko nas da bi video išta značajno tamo gore, a oblaci su sakrili ono malo zvezda koje su uglavnom primetne. Ipak, pažnja mu nije popuštala.

„Ozbiljna sam“, nastavila sam. Pauza verovatno nije trajala duže od nekoliko sekundi, ali je meni, pijanoj i iznerviranoj, delovalo kao da su prošli minuti pre nego što sam nastavila. „Koliko znam, možda si se umešao samo da se ne bih kresnula s njim.“ Kad ga je ta optužba naterala da me napokon pogleda, ciknula sam: „O bože.“ Još više sam zaplitala jezikom i optužujuće uperila prst u njega. „Jesi to pokušao da uradiš, zar ne?“

Odmahnuo je glavom i pomirljivo otpuhnuo. Čini mi se da sam prvi put videla nešto što se može nazvati osmehom na njegovim usnama.

„Provalila si me.“ Šaljivo je podigao ruke, ali me je uprkos tim rečima odmerio pre nego što je objasnio. „Mislim da bih definitivno bio saučesnik u zločinu ako ne bih herojski pritekao u pomoć bilo kojoj devojci koju vidim u Montgomerijevoj blizini.“ Naborao je nos zbog te šale.

„Zabavljali smo se.“ Ne znam zašto sam osetila potrebu da to pojasnim. Sad, u pauzi od pet sekundi koja je usledila, osetila sam se glupo zato što sam mu to rekla. Ali jesam osetila potrebu da to uradim.

„Znam.“

Okrenula sam se da ga pogledam, iznenađena. Makarti zna s kim sam se zabavljala... nisam to očekivala. Nisam mogla da sprečim podrugljiv osmejak. „Naravno, ti...“

„Jesi li mi to upravo namignula?“ Zaista je zvučao zbunjeno, a smeh mu je zapeo u grlu pre nego što mu je izleteo iz usta. Da nisam bila toliko pijana, verovatno bih se zbunila koliko i on.

„Ili ti je nešto uletelo u oko? Ne vidim razliku.“ Nagnuo se bliže i pretvarao se da mi gleda oko, glumeći zabrinutost. Načas sam se zagledala u njegovu tamnu priliku i bilo je jače od mene. Blago sam mu šutnula nogu, ali samo se namrštio pa se ponovo naslonio.

Jedina svetlost je dopirala u talasima i treperenjima iz kuće, ali ipak sam mu prilično dobro videla liniju vilične kosti, vrh nosa i bradu. Zamislila sam mu oči dok gleda oblake i blago zarumenjene obraze od hladnoće. Povremeno bi dunuo smeđi pramen koji bi mu vetar spustio na lice.

Kad mi se glava malkice razbistrila, zapitala sam se kako li sam završila ovde: pijana i sama s Dilanom Makartijem – koji nije progovorio već nekoliko minuta. I dalje je gledao u nebo i delovao nekako... zadovoljno.

Misli mi je prekinulo otvaranje kliznih vrata. Neko je izašao. Prilika je prešla pogledom po dvorištu i zaustavila pogled na nama. Oklevala je pa pošla prema nama, prilično odlučno.

„Atalija?“ Ime mi je odjeknulo u mraku. Prepoznala sam je – i njen glas – tek kad se zaustavila ispred mene. Krivila sam alkohol.

„Ren!“ Izvila sam ugliove usana i skočila s klupe, rešena da zagrlim najbolju drugaricu. I iako mi je to dozvolila, čak sam i kroz alkoholna isparenja osetila da joj nije do toga. Čak ni na onaj njen način.

Odvojila sam se od nje i primetila da je pogledala tipa na klupi pre nego što se posvetila meni. Zatreptala je, ali nije mogla da odoli a da još jednom ne odmeri Makartija.

„Šta radiš?“ Nije se potrudila da spusti glas; nije je bila briga što će Makarti primetiti da nije oduševljena što ga vidi tu – verovatno je i htela da čuje. To mi je izmamilo osmeh pa sam zaboravila da odgovorim na pitanje. „Ovde“, pojasnila je sporije. „S njim.“ Dobacila mu je još jedan pogled, verovatno kako bi naglasila na koga misli.

Nehotice sam razgaljeno frknula pa slegnula ramenima. „Ne znam“, priznala sam, zabacivši glavu od nečujnog smeha.